

Beslutning. Endnu maa jeg dog bemærke, at Forpløiningens Bredde aftager ved at anvende dette Redskab, hvad der netop gjør det anvendeligere paa korte og smaae Ugre. Dersom man nogensinde skulde see den Idee realiseret, at en Huusmand dyrkede sine 3 Edr. Land med sine Køer, da maatte det være med en saadan let Plov. *)

Deres

P. C. E. Poulsen.

Om den i Aaret 1831 paa nogle Steder
i Sjælland udbrudte Koppesygge
blandt Faar.

Under 3die November 1831 rescriberede Hs. Majestæt Kongen Landhuusholdningssekskabet saaledes:

”Vi ville herved have vort Landhuusholdningssekskab tilkjendegivet, at Vi med allernaadigst Tilfredshed have bragt i Erfaring, at Sekskabet til Forebyggelse af de i Sjælland udbrudte ondartede Faarekoppers Udbredelse har ladet unde en trykt

*) Netop for at fremsthynde smaae Huuslodders Pløining ved Hjælp af Køer, giver Landhuusholdningssekskabet, erkjendende Rigtigheden af Hr. Pastor Poulsens forestaaende Uttring, de Huusmænd, som ville pløie med deres Køer, fortrinlig Udgang til at komme i Betragtning ved den aarlige Uddeling af nordamerikanske Plove, hvilke nu alle ere af den forbedrede Indretning, saa at de lægge Pløiestrimlen fuldkomnere. Udg.

Veiledning til Anvendelsen af de meest hensigts-
svarende Midler i saa Henseende. *) Derhos ville
Vi, da en paalidelig Oversigt angaaende Syg-
dommen mangler, allernaadigst have Selskabet
overdraget at tilveiebringe nsiagtig Dplysning om,
i hvilken Grad denne Sygdom har grebet om sig,
saavelsom angaaende de øvrige derved forekom-
mende Omstændigheder; hvornæst Vi allernaadigst
forvente at modtage Vort Landhuusholdningsfel-
skabs allerunderdanigste Beretning om Resultatet
af de indkomne Dplysninger.”

Ifølge heraf indgav Selskabet under 14de Ja-
nuar 1832 efterstaaende

Allerunderdanigste Beretning.

Saa snart Selskabet havde modtaget Deres
Majestæts allern. Befaling af 3die November f. A.
om at tilveiebringe nsiagtig Dplysning om, i hvilken
Grad Faarekopperne havde grebet om sig her i Sjæl-
land, saavelsom om de øvrige derved forekommende
Omstændigheder, henvendte man sig til Kammerherre
Grev Lerche, med Anmodning om, at Inspecteuren
ved hans betydelige Schæferier, Michelsen, maatte,
efter nærmere Instrux fra Selskabet, og paa dettes
Bekostning, bereise Sjælland i alle Retninger for at
tilveiebringe de i Sagen fornødne Dplysninger;
hvortil Grev Lerche strax meddeelte sit Samtykke.

*) Denne Veiledning er indrykket i det foregaaende Hefte
af dette Tidskrift.

Førend Michelsen tiltraadte Reisen, spurgte man Directionen for Stutterivæsenet og Veterinairskolen, om den vilde, at Inspecteur Michelsen skulde besøge Schæferierne paa Esrom og Faurholm. Da Directionen i sit Svar yttrede, at den fandt "hans Udgang til disse Schæferier ufornøden," og at den selv vilde "indgive en Beretning om denne Sag til Deres Majestæt," blev Michelsen herfra betydet, at hine Faareflokke vare udenfor Undersøgelsen.

Reisen har han nu fuldendt, og Hovedindholdet af hans derom afgivne Beretning er følgende:

Undersøgelserne begyndte han i Frederiksborg Amt, hvor Sygen, efter de til Cancelliet og Rentekammeret indkomne Efterretninger, maatte antages at være meest udbredt. Hos Dyrghederne, hos vel underrettede Mænd, især Schæferie: Eiere, og de i Amtet værende Dyr læger, søgte han at skaffe sig de paalideligste Efterretninger. Efter saaledes at have lagt Veien over Krogerup og Frederiksborg, reiste han over Jægerspriis til Bogenæs, Bistrup og videre omkring i Kjøbenhavns Amt, hvor det største Schæferi findes paa Edelgave.

Siden gjorde han Reisen gjennem Holbek Amt, og besøgte der de Deres Majestæt tilhørende Schæferier paa Gammelrand og Alfestrup. — Derefter reiste han gjennem Sorø Amt, lagde Veien over Holsteinborg, gjennem den sydlige Deel af Sjælland til Præstø Amt, hvor han i Omegnen af Faxø atter forefandt de naturlige Kopper, og advarede

Eierinden af de grevelig Dannefskjoldfske Schæferier om, at denne Sygdom allerede fandtes i en Afstand af $1\frac{1}{2}$ Mil, og det derfor var den høie Tid at lade foretage Indpodning, hvortil han besørgede det Fornødne.

Paa denne Tour havde han ofte Leilighed til, deels at bevirke en mere udbredt Jver for at lade foretage Indpodning, som det eneste Præservativ mod Sygdommen, deels ogsaa ved Samtaler at overtude Mange om, at Sagen var vigtigere, end den nu i sin Begyndelse syntes at være, og at denne Sygdom eenstemmigen i Udlandet erkjendtes for den meest ødelæggende af alle Sygdomme i Schæferier, men hvori vi heldigviis hidtil ingen Erfaring have havt, og derfor nødigen troe saadanne Følger. Laubender beregner, (T. IV. pag. 34) at Østerrig og Preussen tabe ved Faarekopper over 1 Million Faar aarligen.

Om Sygdommens Oprindelse er det vanskeligt at sige noget Bestemt; thi der er Sandsynlighed for, at den har været her noget, forinden den blev kjendt, og selv vedkommende Dyrlæger tilstaae Alle, at de mindst formodede, at den Sygdom, de saae, var Kopper, især da den i Begyndelsen viste sig som en Art af Steenkopper, der her ere endnu mere ubekjendte, end regelmæssige Kopper. Saaledes er Michelsen kommen til Kundskab om, at allerede forrige Sommer har paa Marienlyst ved Helsingør været Kopper iblandt nogle Huusholdnings-

faar, der tilhøre Kammerherre v. Krogh, og Dyrslæge Caroe behandlede disse, uden at kjende Sygdommen; men først nu erkjender han, at hine ogsaa vare Kopper. Ligeledes er det forsikkert, at i Ristendorf, i Nærheden af Njøge, skal forrige Aar have vilst sig Kopper blandt Gaardmand Hans Larsens Faar, hvoraf 3 døde. Er det gaaet saaledes hist, hvor en examineret og dertil dulig Dyrslæge blev kaldet, hvor sandsynligt er det da ikke, at Kopper have været hist og her iblandt de Faar, Bønderne eie, og for hvilke aldrig søges Raad i Sygdomstilfælde. Spørges nu derom, da gives sædvanligen den Forklaring: at de ere døde af at blive tykke og syge i Hovedet — hvilket ogsaa passer til Koppesygdommen. Først da Kopperne begyndte at naae de større Flokke og egentlige Schæferier, først da have Bedkommende villet antage, at Sygdommen, de saae, var Kopper, og især har Hofjægermester Brun bidraget til at give Oplysning herom.

Forhvorvidt Sygdommen er tilført ved Smitte fra Sverrig, hvor Kopper have hersket allerede i længere Tid, er vist en saare vanskelig Sag at afgjøre med Bestemthed; men der er imidlertid største Sandsynlighed derfor, eftersom det er langs med Drefundets Grændse, at Sygdommen har begyndt, og dertil i den nordlige Deel, som har meest Samkvem med Sverrig. At Sygdommen kunde forplantes gennem Luften, have især ældre Forfattere antaget.

Omendstjøndt det ofte ikke kan forklares, hvorledes Smitten er bragt til et Sted, er det dog let at bevise, at samme ikke ligger i Luften eller Udtømmelserne; thi hvorfor blive i en Flok da ikke alle, eller endog størstedelen af. Faarene samtiden angrebne, efterfom de dog Alle ere lige udsatte for Luften m. m.? Ivertimod vil man finde, at i et Schæferie angribes først nogle enkelte Faar, og kun naar disse næsten have overstaaet Sygdommen, eller rettere, naaet Udtøringsperioden, angribes et større Antal og atter naar disse have naaet hiin Tid, følger igjen en Afdeling eller Nesten, saa at Schæferiet kun deelsviis gennemgaaer Sygdommen, hvilket vist ikke vilde være Tilfældet, naar Luften eller Udtømmelserne formaaede at udbrede Smitten, især da altid 12 à 15 Dage fjendeligen gaae hen imellem hver Afdelings Sygdomsbegyndelse. Michelsen troer heller ikke, at Veirliget eller Røgten kan være Ursag til Koppesygdommen; thi hvorfor har den da ikke været her i 40 Aar — og hvorfor skulde den da ikke ligesaavel have udbrudt andre Steder i Sjælland? Dens regelmæssig fremskridende og i Tidrum afmaalte Gang viser for klart, at kun Smitte ved umiddelbar Berørelse er Ursagen, og at Sygdommen kun ved dens sidste Perioder forplantes. Exempler til at oplyse Forestaaende mangle heller ikke hos os, omendstjøndt Sygdommen her kun er i sin Begyndelse. Saaledes havde Forpagter Jacobsen paa Kongstedgaarden et Schæferie

paa 200 Faar. Af disse gjennemgik efterhaanden 100 de naturlige Kopper, medens omtrent 40 Stkr. døde af samme; de øvrige 60 Stkr. bleve befriede for Sygdommen derved, at Hofsjægermester Brun (omtrent 14 Dage efterat Professor Viborg m. Fl. havde været der og overbevist sig om at Sygdommen var i fuld Flor) foretog Indpodning med Blodvand. At disse Faar kunne befries, i et Schæferie, der var saa stærkt angrebet, førend Indpodningen endeligen foretoges, antager Michelsen at være et kraftigt Beviis for, at Luften eller Udtømmelserne ikke smitte. Et andet Exempel er, at fra Byen Uuderød var en Bædder bortløben; den kom hjem med Kopper (hvoraf den siden døde) og var i 6 Dage imellem 18 Faar, uden at disse bleve smittede. Ogfaa dette Tilfælde forklarer han derved, at Bædderen ikke havde naaet Udtørningsperioden, medens den var mellem disse Faar, og derfor ikke kunde afgive materielt Stof til Smitte. Kunde Luften eller Udtømmelserne smitte, da vare disse Faar vist ikke blevne frie.

Hvorledes Sygdommen er kommen hid fra Sverrig, er vel heller ikke saa vanskeligt at forklare; thi det er bekjendt, at en Mængde fattige svenske Kræmmere og Arbeidere vandre omkring, netop i disse omtalte Amter, og der faldede deres Vare og Hænders Gjerninger. Hvor let kunne disse, ved Klæder og Arbeider, ikke bringe Smitten hertil fra Sverrig? og saaledes bliver det indlysende, hvor

ledes Sygdommen saamtidigen har kunnet udbryde paa forskjellige, og temmelig vidt fra hinanden fjerne, Steder.

Allerede d. 18de Julii havde Dyrlæge Hansen i Hirschholm Kopper i Behandling paa Gaarden Ullerød, hvor Forpagter Ogelvie har 60 Faar, som alle fik de naturlige Kopper. Det er altsaa en Maaned tidligere end de første Kopper (som Professor Wiborg anfører i sit Skrift) viste sig paa Buddinge Mark, hos Gaardmand Lars Hansen, i en Flok af 23 Faar, hvoraf 5 døde, 5 bleve slagtede, og Resten gjennemgik Sygdommen. Fra Ullerødgaard er Sygdommen saaledes efterhaanden kommen til Schæferierne paa Krogerup og Kongstedgaard. Derefter spores den hist og her at have udbredt sig mod det Indre af Sjælland, men er dog endnu ikke kommen paa hiin Side Roeskilde-Fjorden. Det sydligste Sted, Michelsen har erfaret, at Kopperne have naaet, er i Præstø Amt, i Byen Stubberup ved Faxø, hvor han fandt 3 Faar at staae i fuld Sygdom, medens de andre i samme Flokke endnu ikke vare angrebne. I Byen Strøbye, imellem Rjøge og Faxø, have i Løbet af October Maaned 90 Faar, tilhørende Gaardmændene Niels Hansen og Ole Pedersen, alle gjennemgaaet Sygdommen. Kun 8 ere døde.

Forestaaende viser, at Koppesygdommen roligere allerede har udbredt sig hist og her imellem Sjællands nordligste Spidse og indtil Faxø, altsaa

paa en Strækning af 10 Mile. At opgive alle de Steder, der have lidt af samme, vilde føre til ufornoden Vidtløftighed; følgende nævnes fortrinligen: i Frederiksborg Amt: Havreholm, Bidstrup, Søborg, Horneby, Hornbek, Klosterriis, Horsersød, Drene, Sandse, Holmegaard, Krogerupgaard, Milerødgaard, Kongstedgaard, Kongstedlund, Eoberød, Jllerød, Anderød, Karleboe, Farum, Aeminderød, Skjævinge, Haarløse, Bendsstrup, Allsønderup, Lulstrup, Ragerup; desuden er indpodet i Eskemose, Kirfelte, paa Rudersheim, paa Jllerødsgaard og paa Brønsholm. Anføres hertil de kongelige Schæferier Eskrom og Fauerholm, samt Gaarden Sophienberg, da vil man finde, at Sygdommen i den korte Tid har udbredt sig temmelig vidt i dette Amt. I Kjøbenhavns Amt havde Kopper i Holte, Søllerød, Attemose, Øverød, Frørød, Nærum, Rødovre, Peerstrup, Buddinge, Emdrup, paa Isle Mark og i KirkeSkindsel, samt paa Hellerup. I Præstø Amt ere de hidtil kun bemærkede i Strøby og i Stubberup ved Færø.

Næagtigen at opgive Antallet af de Faar, som deels have gennemgaaet Koppesygdommen, deels ere døde af samme, er af flere Grunde en sand Umulighed, især da, som allerede bemærket, Sygdommen vist har hersket noget, forinden den erkjendtes at være Kopper. En væsentlig Hindring for at kunne erholde en saadan Oplysning er, at de fleste Bønder troe at skylde sig selv og Næsten, at

Kjule for Dyrigheden og Andre, at Kopperne have hersket blandt deres Faarestokke; thi da de begyndte at mærke, at det var en tildeels dødelig Sygdom, mod hvilken de anpriste Midler ei hjalp, eller passede med en Landmands Larv, og Indpodningen dengang endnu ei var anbefalet at skulle skee, før end Sygdommen greb om sig, da begyndte Bønderne ogsaa strax at slagte de angrebne Faar, for, ved Salget eller Nyttens af Kjødet, dog at have en Indtægt af Dyret. Dette blev altsaa slagtet som sygt, og af denne Aarsag troe Bedkommende muligen at kunne komme under Tiltale for at have folgt saadant Kjød, og det er derfor, at Mængden ei vil ud med Sproget, enten Sagen angaaer dem selv eller andre Bønder. Ogsaa fortie de ofte Sandheden af den Grund, at de ikke ville være bekjendte for Naboerne, at de vare de Første, hvis Faar bleve angrebne.

For dog at give et Begreb om den Grad af Dødelighed, Sygdommen har foraarsaget, anføres her et Antal Exempler, hvoraf Gjennemsnitstallet vist ikke vil være fjernt fra det, der billigen kan antages som almindeligt, hvor de naturlige Kopper have hersket stærkt:

	Faare- flokkenes Størrelse	Angrebne af Kopper	Døde
Hoffægermester Brun til Krogerup	450	150	85
Forpagter Jacobsen paa Kongstedgaard	200	100	43
Gaardmand D. Sørensen i Bidstrup	31	21	11
Gaardmand E. Jensen i Havreholm	20	11	3
Gaardmand E. Nielsen i Hornebye	16	16	6
Skovfoged Jensen i Klo: steris	10	3	2
Gaardmand J. Nielsen i Hornbek	12	10	4
Gaardmand P. Nærum i Horsferød	8	8	3
Skovfoged Den i Drene .	5	5	2
	752	324	159

Hesten af disse bleve alle i Tide indpodede
og derved befriede.

I Omegnen af Helsingør og i Faarestokke af
forskjellig Størrelse, har, blandt et Antal af 752
Faar, Sygdommen altsaa naaet 324 Stkr. og der:
af ere døde 159 Stkr. = $49\frac{24}{100}$ fl. eller omtrent
Halvdelen. Koppesygdommen har følgelig i den
Egn vilst sig i sin fulde Styrke; men dengang var
Indpodning heller ikke endnu anbefalet paa den
Maade, at den burde foretages itide. Siden den
Tid have imidlertid Anfaldene været mindre heftige,
og det kan antages som et passende Tal, at om:
trent $\frac{1}{3}$ af de naturligen Angrebne dør. Hvormange
i det Hele hidtil have været angrebne i Sjælland,
er, af de anførte Grunde, umuligt at anføre med

den Bestemthed, hvorved et saadant Dypgivende ene kan have Værd. Michelsen antager, at 3000 Stkr. ikke er for høit anslaaet, og er i det korte Tidrum heraf død $\frac{1}{3}$, da fortjener denne Gjenstand vist al den Opmærksomhed, den nu skjæntes, især da Faareavlen i Danmark, af mange Grunde, virkelig aarligen er gaaet tilbage.

Den Tilstand, hvori Koppesygdommen efterlader Faarene, er meget ofte daarlig, ja man træffer endog deraf lemlæstede Faar, f. Ex. der have mistet et eller begge Dine, have tabt Drene, eller flere Steder paa Kroppen have beholdt dybe Ar, der endog medføre den Skade, at paa saadanne haardhudede Steder pleier at fremkomme barskere og grovere Uld end ellers. Især har Hofsjægermester Bruns sinuldede Schæferie lidt meget paa denne Maade.

I Begyndelsen, da Sygdommen yttrede sig, var den meget ondartet og, efter Beskrivelsen at domme, Steenkopper. Saadanne benævnes her: Kopper, der vise sig som smaae vortedannede, haarde Knuder og Hævelser, hvilke hverken gennemgaae de regelmæssige Koppeperioder, eller i det mindste kun sjældent overgaae i Suppuration, følgelig heller ikke indeholde nogen Materie, men derimod, efter Omstændighederne, fra den 5te til 12te og 15de Dag, enten affætte en Skorpe, hvorunder ofte findes et brandigt Saar, eller ikke formaae at skaffe sig det nødvendige Udbrud paa Kroppens Overflade

og derfor kaste sig paa de indvendige Dele, hvorved Dyret dræbes paa den ved Koppesygdom almindelige Maade. At blandt disse Steenkopper, eller Kopper, som ikke overgaae i Suppuration, fremkomme mange Variationer, saavel gode som ondartede, grundede paa forhaandenværende Forhold, ere Selvfølger, der vist ikke behove videre Forklaring.

Ogsaa her i Sjælland have de ondartede Kopper vist sig forskjellige. Saaledes har Dyrlæge Hansen i Hirschholm meddeelt, at have forefundet Kopper, liig en opbløst Vertebrælg, indenfor hvilken fandtes et dybt og brandigt Saar. De varede sædvanligt 3 Uger, afgav ingen Materie, pleiede temmelig ofte at flaae ind og derved at kaste sig paa Lungerne. Efterhaanden som Sygdommen udbredte sig mere i Sjælland, syntes den at være bleven mindre ødelæggende og derhos at have antaget den ellers almindelige Charakter, nemlig: Kopper, som overgaae i Suppuration, omendstjondt ikke altid godartet. De naturlige Kopper, Michelsen paa denne Tour i Sjælland har seet, vare imidlertid godartede, og lignede ganske de, han i Lithauen, Westpreussen og især i Ungarn, har havt Leilighed til at see i Mængde.

De Lægemidler, som ere brugte mod Koppesygdommen, ere kun faa, og kunne, paa de enkelte Steder, hvor saadanne have været anvendte, føres tilbage under Benævnelser: bittere Urter, Saltstikké og Syre i Vand. En medicinsk Behandling har

fundet Sted i Hofjægermester Brunns Schæferie, hvor betydelige Operationer ere foretagne paa Dyr, hos hvem Kopperne viste sig sammenløbende og brændige. Iøvrigt have Bønderne været kloge nok til at benytte det sikreste Middel, nemlig: strax at slagte de Angrebne. De synes at frygte for at anvende de anpriste Medicamenter, i den Mening, de ikke alle passe til en Landmands Laro, eller til den simple Gang, Alt maa have i det Landoekonomiske, for at kunne svare Regning, uden hvilken ingen Deel her har Værd, eller fortjener at opretholdes. Er Koppesygdommen engang i Kroppen paa Faaret, da er det desuden umedicinist og uflogt at ville standse den ved Medicamenter, eftersom Sygdommens Natur er: at den maa gaae sin Gang. Af denne Aarsag bør den kun veiledes til en heldig Udgang, hvilket hos Landmanden bedst skeer ved en hensigtsmæssig Kost og Pleie, samt saadanne Midler, der staae i Forhold til Vigtigheden af den Plads, Patienten indtager blandt Besætningen.

Derimod er Indpodning uden Ophold ogsaa her i Sjælland nu temmeligen udbredt bleven anerkjendt som det rette og eneste Middel, hvorved man er istand til at modarbejde Koppesygdommen. Foruden Hofjægermester Brun, har ogsaa især Dyrlæge Caroe i Helsingør senere med Blod indpodet en Mængde Faar, hvoraf Resultatet har været meget tilfredsstillende. Først da den af Landhuusholdningssekskabet udstædte Veiledning til Ind-

podning til Faarekoppernes Forebyggelse er kommen til almeen Kundskab, synes at være fremkommet Lyft og Tillid til at benytte Raadet, især da Erfaring stadfæster det deri Lovede. Saaledes har siden den Tid s. Ex. Dyrlæge Nielsen indpodet omtrent 350 Faar, tilhørende Bønder i Omegnen af Frederiksborg, og Dyrlæge Hansen ligeledes 447 Stkr. i Omegnen af Hirschholm.

Vigtigheden af Indpodning forinden Sygdommen er der, eller: i rette Tid, er al for indlysende til at behøve nærmere Omtale, og da det derhos er et Middel, som ikke er forbundet med Risiko, eftersom kun høist 1 af Hundrede, og dertil et svagt Dyr, kan regnes til Afgang, er det hensigtsmæssigt at anbefale. Ofte indpodes endog flere 1000 Faar uden noget Tab.

Sin Beretning slutter Inspecteur Michelsen med at berøre en Sikkerhedsforanstaltning, der desuden kunde være at træffe, nemlig Forbud mod Salg af Skind af Faar, der vare døde af Kopper sygdom; at Smitten kan udbredes ved deslige Skind, er vel upaatvileligt, men et saadant Forbuds Overholdelse vilde være umulig, saa at en simpel Advarsel vilde gjøre samme Nytte.

Med Hensyn til alt det Foranførte, og ifølge senere erholdte Efterretninger om at Sygdommen aldeles ikke er forbi, da den endnu skal være i Haverholm ved Esrom, maa Landhuusholdningssekskabet antage, at det eneste Middel til at standse denne

Sygdoms ødelæggende Følger, er at Indpodningen ved Lovbud paabydes; dog ikke at den skulde foretages nu, da de fleste Bønderfaar læmme, men i næstkommende Mai eller i det sildigste i paafølgende Juni Maaned, for det første her i Sjælland. Lymfhe i tilstrækkelig Mængde maa til den Tid uden Vanskelighed kunne skaffes, hvilket Veterinairskolen vist vil sørge for.

For imidlertid at gaae forsigtigt til Værks selv med denne, efter Selskabets allerunderdanigste Formening, hvist nødvendige Foranstaltning, kunde det maaskee foreløbigen paalægges alle Over- og Underøvrigheder i Sjælland, (maaskee tillige de geistlige Embedsmænd, da disse ere i nærmest Berørelse med Bondestanden) i Midten af næstkommende Aprilmaaned at indberette til det danske Cancellie, om der i de respective Egne vare syge Faar; ligesom in specie alle Dyrlæger i Sjælland kunde tilholdes, til samme Tid, under en vis Mølet, at gjøre Anmeldelse om saasnart de opdagede eller uderrettedes om, at et eller flere Faar vare angrebne af Faarekopperne.

Dette, af flere Sagkyndige bifaldte, Forslag om en befalet Indpodning, skulde man dog have taget i Betænkning, allerunderdanigst at fremføre, dersom ikke den største Schæferie: Eier i Danmark, Kammerherre Grev Lerche, som man tilskrev derom, havde under 9de d. M. afgivet følgende skriftlige Erklæring:

”Enhver fordomsfri og ikke aldeles ligegyldig Eier af en Faareflokk, hvad enten den er stor eller lille, vil vide uden Lovbud at sikke sig for et større Tab ved Inoculationen; men dermed er Sagen ikke afgjort; thi man bør søge at udrydde hvert Spor af Sygdommen, snarest muligt, for at forekomme dens Rodfæstelse i Danmark og for at sikke Fleer: tallet for de store Tab, og den stedse vedvarende Frygt for Smitte, som enkelt Mandes Bankundig: hed eller Halsstarrighed kan og maa have i Følge med sig. Derfor ansees et Lovbud, hvorved Ind: podning overalt i Provindsen, inden en vis Tid, befales, baade høist ønskeligt og nødvendigt. Efter Conjunctionerne synes Mai og Junii Maaneder den passende Tid dertil, saaledes at Indpodningen in: den sidstnævnte Maanedes Udløb overalt maatte være tilendebragt. Jeg for min Deel ønskede at kunne udsætte den saalænge, hvilket dog naturligviis de: penderer af Sygdommens Gang til Junii.”

Selskabet tillader sig altsaa allerunderdanigst at indstille, at det ved Lovbud allernaadigst maatte blive befalet, at alle Faar i Sjælland skulle i næst: kommende Maji eller senest i den derpaa følgende Junii Maaned indpodes med Faarekopper.

I det Kongelige Landhuusholdningselskab, d. 14de
Januar 1832.
